

Lisää Gal. 3:sta?
<http://www.sley.fi/luennot/Raamattu/UT/Gal/03EK.htm>

Arvoisa Sisärengaslainen,

Galatalaiskirjeen kolmannessa luvussa Paavali opettaa vanhurskauden ylivertaisuutta lain rinnalla ja selittää, mikä lain tarkoitus on.

Kysymyksiä, esirukousaiheita yms. voit lähettää osoitteeseen pastori@tunti.com.

Te mielettömät galatalaiset, kuka teidät on lumonnut? Asetettiinhan teidän silmienne eteen aivan avoimesti Jeesus Kristus ristiinnaulittuna! (Gal. 3:1)

Nyt Paavali ei säästele sanojaan. Hän tahtoo saada lukijansa ymmärtämään, että nyt ovat

asiat huodosti. He eivät enää ymmärrä, mitä evankeliumi ristiinnaulitusta on.

Vastatkaa vain tähän kysymykseen: saitteko te Hengen tekemällä lain vaatimat teot vai kuulemalla ja uskomalla evankeliumin? Kuinka voitte olla noin mielettömiä! Te aloitte Hengen varassa. Pyrittekö nyt päämäärään omin avuin? Turhaanko tämä kaikki on tullut teidän osaksenne? Tuskinpa vain. Lahjoittaako Jumala teille Hengen ja antaako hän voimatekojen tapahtua teidän keskuudessanne sen tähden, että te noudatatte lain käskyjä, vai sen tähden, että te uskotte kuulemanne evankeliumin? (Gal. 3:2-5)

Paavali viittaa galatalaisten kristityksi tulemiseen. He eivät saaneet Pyhää Henkeä omien tekojensa perusteella vaan kuulemalla ja uskomalla evankeliumin ristiinnaulitusta. Usko tulee kuulemisesta (Room. 10:17).

Jumala jatkaa työtään kristityissä samalla tavalla kuin hän on sen aloittanutkin – sanansa välityksellä. Jos Jumalan sanan kuulemisen sijasta aletaan luottaa omiin tekoihin, ollaan harhassa.

Muistattehan Abrahamin: "Hän uskoi Jumalan lupaukseen, ja Jumala katsoi hänet vanhurskaaksi." Tietäkää siis, että todellisia Abrahamin jälkeläisiä ovat ne, joilla on usko. Pyhät kirjoitukset tiesivät jo edeltäpäin, että Jumala tekee vanhurskaiksi kansat, kun ne uskovat. Jumala näet ilmoitti edeltäpäin Abrahamille hyvän sanoman: sinun kansasi saavat kaikki kansat siunauksen. Näin ne, joilla on usko, saavat siunauksen yhdessä Abrahamin kanssa, joka uskoi. (Gal. 3:6-9)

Oikean uskon esikuvana on Abraham, ja niinpä Abrahamin oikeita jälkeläisiä,

hengellinen Israel, ovat ne, jotka uskovat Jumalan lupauksiin, eivät ne jotka yrittävät

noudattaa juutalaista lakia ja siten kelvata Jumalalle. Roomalaiskirjeessä Paavali

opettaa aivan samoin Abrahamista uskon esikuvana (Room. 4).

Ne taas, jotka luottavat lain noudattamiseen, ovat kirouksen alaisia. Onhan kirjoitettu: "Kirottu on jokainen, joka ei tee kaikkea, mitä lain kirja käskee." On selvää, ettei kukaan tule Jumalan silmissä vanhurskaaksi lakia noudattamalla, sillä "uskosta vanhurskas saa elää". Mutta laki ei rakenna mitään uskon varaan, vaan: "Joka tekee mitä laki vaatii, saa siitä elämän." (Gal. 3:10-12)

Laki, joka sinänsä on hyvä, kuitenkin tuomitsee ja kiroaa ne, jotka yrittävät kelvata noudattamalla sitä, koska laki vaatii täydellistä lain noudattamista eikä tunne lainkaan armoa. Täydellinen ihminen

pelastuisi noudattamalla lakia, mutta yksikin rikkomus riittää kadottamaan. Siksi kukaan ei voi tulla vanhurskaaksi Jumalan edessä noudattamalla lakia.

Kristus on lunastanut meidät vapaiksi lain kirouksesta tulella itse kirotuksi meidän sijastamme, niin kuin on kirjoitettu: "Kirottu on jokainen, joka on ripustettu paaluun." Näin tapahtui, jotta kaikki muutkin kansat Kristuksen Jeesuksen yhteydessä saisivat Abrahamille luvatus siunauksen ja me häneen uskovina saisimme luvatus Hengen. (Gal. 3:13-14)

Koska me olemme lain kiroamia, tarvitaan Vapahtaja, joka vapauttaa meidät pois lain vaatimusten ja kirouksen alta. 5. Moos. 21:22-23 sanoo, että jokainen puuhun ripustettu on Jumalan kiroama. Sen tähden Paavali ennen kääntymistään vihasi kristittyjä, koska nämä väittivät puuhun

ripustetun – siis Jumalan kiroaman – miehen olevan messias ja Jumalan poika. Jumala kuitenkin kirkasti Paavalille evankeliumin salaisuuden: ”meidän sijastamme”. Jeesus oli Jumalan kiroama – meidän sijastamme, jotta me olisimme vapaat lain kirouksesta ja tuomiosta.

Veljet, otan esimerkin tavallisesta elämästä. Ihmisenkään laatimaa vahvistettua testamenttia ei kukaan voi tehdä mitättömäksi, eikä siihen voi lisätä mitään. Nyt on lupaukset annettu Abrahamille ja hänen jälkeläiselleen. – Tässä kohdassa ei sanota "jälkeläisille", mikä tarkoittaisi monia, vaan siinä puhutaan yhdestä: "sinun jälkeläisesi", ja tämä on Kristus. – Tarkoitan sitä, että neljäsataakolmekymmentä vuotta myöhempi laki ei voi kumota Jumalan aikoinaan vahvistamaa testamenttia ja tehdä hänen lupaustaan tyhjäksi. Jos perinnön saaminen perustuisi lakiin, se ei enää perustuisikaan lupaukseen. Jumala on kuitenkin juuri lupauksellaan lahjoittanut perinnön Abrahamille. (Gal. 3:15-18)

Lupaukseen ja siihen uskomiseen perustuva vanhurskaus on silläkin perusteella yliverlainen lain noudattamiseen

perustuvaan vanhurskauteen nähden, että se on annettu paljon ennen lakia. Uskon vanhurskauden testamentti eli liitto annettiin

Abrahamille, lain testamentti satoja vuosia myöhemmin Mooseksen kautta Israelin kansalle. Paavali kiinnittää vielä huomion siihen, että Abrahamille annettu lupaus

koski hänen jälkeläistään – sana on yksikössä – ja niinpä hän voi tulkita lupauksen koskevan Abrahamin jälkeläistä Jeesusta.

Mikä sitten on lain tarkoitus? Se säädettiin perästäpäin osoittamaan rikkomukset, kunnes tulisi se jälkeläinen, jota lupaus koski. Lain luovuttivat enkelit välittäjää käyttäen. Mutta välittäjää ei tarvita vain yhtä varten. Jumala on yksi. (Gal. 3:19-20)

Lakikin on kuitenkin Jumalan antama, ja siksi sinänsä hyvä, ja sillä on oma tarkoituksensa Jumalan suunnitelmassa.

Lain tarkoitus on osoittaa meidät syntisiksi, jotta tajuaisimme tarvitsevamme Jeesusta ja anteeksiantoa.

Onko laki siis ristiriidassa Jumalan lupauksen kanssa? Ei toki! Jos olisi annettu laki, joka pystyy tekemään eläväksi, silloin vanhurskaus todella perustuisi lain noudattamiseen. Pyhä kirjoitus on kaiken sulkenut synnin vankilaan sitä varten, että se, mitä on luvattu, annettaisiin niille, jotka uskovat Jeesukseen Kristukseen. Mutta ennen kuin uskon aika tuli, me jouduimme olemaan lain vartioimina ja sen vankeina, kunnes usko ilmestyisi. Näin laki oli meidän valvojamme Kristuksen tulon asti, jotta me sitten tulisimme vanhurskaiksi uskosta. Nyt uskon ilmestyttyä emme enää ole valvojan alaisia. (Gal. 3:21-25)

Lailla ja siihen perustuvalla vanhalla liitolla oli oma aikansa ja tehtävänsä. Paavali kuvaa lakia valvojaksi, jonka tarkoitus on pitää

alaikäiset kurissa, mutta nyt Kristuksen tultua emme enää tarvitse valvojaa vaan olemme uskosta vanhurskaita.

Te kaikki olette Jumalan lapsia, kun uskotte Kristukseen Jeesukseen. Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastettuja, olette pukeneet Kristuksen yllyksen. Yhdentekevää, oletko juutalainen vai kreikkalainen, orja vai vapaa, mies vai nainen, sillä Kristuksessa Jeesuksessa te kaikki olette yksi. Ja jos te kerran olette Kristuksen omia, te olette Abrahamin jälkeläisiä ja saatte periä sen, mikä hänelle oli luvattu. (Gal. 3:26-29)

Jumalan lapset eivät enää tarvitse laki-valvojaa, ja Jumalan lapsia ovat kaikki ne, jotka uskovat Jeesukseen. Tässä yhteydessä Paavali viittaa myös kasteeseen, jossa meidät liitetään Jeesukseen. Tässä Paavali kuvaa kastetta Kristuksen päälle pukemisena, Room. 6:ssa hän opettaa, että

meidät on liitetty kasteessa Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen (Room. 6:3-5). Kaste ja usko lupauksiin ja uskoon perustuvan Jeesukseen tekevät kaikki ihmiset tasavertaisiksi Jumalan edessä, toisin kuin laki, joka saa aikaan eriarvoisuutta.

Pähkäiltävää:

- Miten uskoa hoidetaan ja uskossa kasvetaan?

Opetus: Ville Auvinen